د لمبو کلی

د شعرونو مجموعه

اسدالله »زمری«

کال 2000/۱۳۷۹

د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم	: د لمبو کلی
شاعر	: اسدالله زمری
د چاپ تاریخ	: ۱۳۷۹
لمړی چاپ	: ۱۳۷۹
تیراژ	: ۵۰۰ جلد

اهداء

زما سوځېدلو کلیوالو ته !

د انټرنېټ په مخ ترتیب او ډیزاین کوونکې : مړوند

سکروټې

دزړه تنور کې مې سکروټې دي بلیږی پسی
په سر پرتې مې درنې ګټې دي درنیږی پسی
د وخت ځپیږی راوریږي مې د روح په رخسار
په تن راوښتې راته ختې دي پلنیږي پسی

92/10/26

مینه او کرکه

دژوندانه دترخوزهرو....

له سرو وینو ډک دی !

دزمانی دکړاوونو په منګلو کښې ښکیل،

چې ددې سوې ګوګل تنګ محیط ئې لا ښکیکاږی

ورته حیران یمه زه

چې دی یوه موټې دغوښو اورګونو ټوټې،

ټولی نړی نه لادرنه او ستره

له ښو او ښکلو سره،او له بدیو ځینی

څنګه داستره مینه؟

څنګه دالویه کرکه؟

سره یوکړې او ځای کړې ئې ده خپل زړګی کې؛

پدی وړوکی ځای کې.

ورته حیران یمه زه؛

ورته حیرانه نړی....

۲/۱۴/ ۹۳

د هجرت شپه

خدایه څومره دی اوږده د غم دا شپه شوه

له پیرۍ نه ئې اوږ ده هره شیبه شوه

ورته عمر د عیسی زغم د یونس را

چې مې ډکه د زړګې د زغم کاسه شوه

۹۳/۸/۱۷

افغانستان

اور پری بل ؤ له پخوا نه خو اوس سکور شو

د نیستي غرېئی په درست جهان کی خپور شو

ټول د مرګ او بد بختی فریاد فریاد شو

خوږ وطن می، دی خوارېه ولس ته ګور شو

۲۲/۸/۹۳

افغان مهاجر

لــه وطن نه لری پروت يم لکه مړي

د غـمـونـو تـور توفان په مخه کړي

شی هر قدم چي ږدم غزي مي په پـښو

يتړی د غربت د ژوندون بار کړم ستړی

۲۲/ ۸/۹۹

افغان ولس ګریګه

د کالـه پـه انګړ ګـډ راتـه مـرګـی شــــو

د کـلـو د سر د ښمن مې سـکـنـی شـو

نه می وس د کوم پاڅون شته، نه د ناستې

د وطن هر یو قدم می تـورلـوګـی شـو

۹۳/۸/۲۲

د طاعون په کام کې

نه د مرګ د پنجو ښکار شوم نه ژوندی یم
د وطن د کنډوالو یو تور کودی یم
د غربت د طاعون کام کې یم لویدلی
په دې لوی جهان کې ټولو ته پردی یم

۸/۲۲/۹۳

سوال

په وطن مو راخپره توره و باده

په هر کور ګډه د مرګ او ویر ژړا ده

د نو کرو نوکران مو باداران شول

خدایه دا مو بیا د کوم جرم سزاده

۹۳/۸/۲۲

وطنه!

داد دځمکی په سر جوړ جنت: آلمان کې

لکه پروت چې یم د غم په تور زندان کې

نه غړیـــږی یـــې لیـــدو ته زما سترګې

همیشه دی یم وطــــنه پـــــه آرمان کې

دتا مینی مې په تــــول بـــدن ، اوربل کړ

د سوز چیغه می خـوره شوه په آسمان کې

ستا په یاد می دزړه ویـــنی و هـــی داری

راته سوزی می هډونه ســتا هجــران کې

چی به نوم دخپل وطن وربـــاندی کیږدی

داسی ځای به پیدانه کړی ټـول جهان کې

۹۳/۸/۲۳

لویه خدایه

خلیفه کړ تا پخپله په جهان کې
تا اشرف المخلوقات کړ په قرآن کې
اوس چې سوځي تل د رنګ، نژاد توپیر کې
دا دي څه نفرت ګډ کړی په انسان کې
ورور دي ورور د وژه دورور په لاس په کرکه
دا وحشت خو مونده نه شي په حیوان کې
چې دي ورک کړ د نیستۍ په تور ګرداب کې
څه ګناه دي وه لیدلې په افغان کې
که دي جوړ زما وطن ځینې دوزخ کړ
ما کړه بنخ د دې دوزخ په ګورستان کې

۹۳/۸/۲۳

د اوښکو تګل

تودې اوښکې مې له سترګو وهی داری

بــنــدوی ئې نشــی هیڅ د ښهو باری

د نــظــر بـه مــخ پـردې راته راکاږی

راتــه ښــئــې دوطــن دتــلـلـو لاری

۹۳/۹/۱۴

د زماني ناخوالې

که هر څومې د ژوند شپې ورځې شې تیرې

ناخـــوالـــې د زمـــانې مې نه شې هیرې

نـــه سکون کـــې په قراریم نه سفرکې

نـــه پـــوهـیـــږم چې وتـــښتمه چیرې

مرګ نـه نه لرمـه ویره هـــیڅ قســم دې

چاپـیـر کړی یم دژوند د ساتو ویـرې

دوطن خوږوالـی اوس راته څرګنـد شو

دغربـت بلا چې شوې رانه چاپیـــرې

دخـپل وران وطن ایره به پرې ورنکړم

که هر څو مره شې ښکلاوې دلته ډیرې

۹۳/۹/۱۴

د وطن په یاد

که مې نصیب شي یو ځل بیا کله دیدار د وطن

غیږ کې به کښیکاږم هر بوټی او خار د وطن

د بل په ملک کې که جنت وي شپه مې نه تیریږي

د نورو قصر نه بهتر دی تور مزار د وطن

تر څو به سوزم د غربت په تناره : المان کی

خدایه او به مې کړې په بوټو د ګلزار د وطن

ښکلی وطن، مغزور ولس مې نن تالا والاشو

ورک شو هغه چې ئې اخیسیتی دی ازار و طن

زړه راته وائې چې ځه والو زه په غرو ، رغونو

ګوندي پیدا کړي سر د روکی چیرته لار د وطن

ای د ملکونو خدایه !ای د دی دنیا مالکه !

کله به یو کړې د افغان ولس په کار د وطن ؟

۹۳/۹/۱۴

دلته او هلته

دلته چې وینم ټول وطن دی په ګلونو کـــــې ډوب
یاد ته مې راشي خپل هیواد چې دی سرو وینو کې ډوب
دلــتــه اســـــمـــان تــه دختــلـوتکلـونـه کـیـږی
زمـا ولـس د شـهـیـدانــوپــه قــبــرونــو کـې ډوب
دلـتـه د ژونـد لـپـاره هـڅـې کـیـږی شـپـه او ورځ کـې
هـلـتـه واړه زاړه ، ځـوانـان دي ټـول مـرګـونو کې ډوب
دلـتـه مـقام نـه د انـسـان سـتـره نـمـانـځـنه کیږی
هــلــتـه هـر څـه دي د وحشـت پـه تـورتـمـونوکې ډوب
دلـتـه ځـاریـږی،یـو د بـل نـه تـش د «مـیـنې» پـه نوم
هـلـتـه دوه ورونـه پـه کـیـنو او نـفــرتـونـوکـې ډوب
کله بـه ورسـیـږی پـای تـه دافـغـان غـمـیـــزه ؟
کلــه بــه هــم زمــونــږ هـیـواد شـي سرودونو کې ډوب

۱۹۹۳/۹/۱۶

آشنا

ته مې یې د مینې الهه ته مې مولا د زړه
ته یې تلوسه زما او ته مې یې ، سودا د زړه
ته د محبت د باغ گلونو ته د رنګ جلوه
ته مې یې د ژوند بهانه ، ته مې مسیحا دزړه
ته ښکلی نغمه یې چې د روح په ګوتو جوړه یې
ته یې ترنم ، ته ترانه ، ته مې غوغا دزړه
ته د کوه قاف پری او ته یې د جنت حوره
ته مې د خوښیو جام او ته مې یې سوما دزړه
تا ته دی خوښی شی ددنیا او د عقبی نصیب
ته چې مې په غم د زمانې کې ئې اشنا د زړه

۱۹۹۳/۹/۱۶

جنت او دوزخ

دې آزادۍ نه خپل زندان ښه دی
له دې ګلشن نه خپل ډېران ښه دی
که جرمنی دی د دې ځمکې جنت
ترینه دوزخ: افغانستان ښه دی

۱۹۹۳/۹/۱۸

د نیشې خوند

ځان مې په خم کې د شرابو لمبول غواړم
دا ډیر غمونه د دنیا لږ هیرول غواړم
د عمر تږی، د زمان د دښتو ستړی کوچی
یو ځل مې ژوند کې دغه تنده ماتول غواړم
ځینو ته یو څاڅکی شراب هم د کاسو ځای لري
زه یې موجونو کې د خپل سر آزمویل غواړم
یم له ساقي نه پوروړی د شرابو یو جام
د بل له پاره یې د ځان مریې کول غواړم
خمار ځپلي ته معلوم دی سچه خوند د نیشې
د زړه په ژبه د مغزونو پوهول غواړم
سترګه د جام که د مینا لاری ته تکه سره شوه
زه یې د سرو شونډو خندا کې ښکلول غواړم
کومه نغمه چې خدای ځای کړې د ښیښې په خوله کې
د احساس غوږ باندې یې روح ته اورول غواړم
د سرو شرابو لږ غندل هم نا پوهي ده ډیره
هوښیار سړی یمه په سر یې اړول غواړم

۱۹۹۳/۹/۲۱

هلته او دلته

هلته له هری خوا باران غوندی مرگونه اوری
دلته چې هر لوری ته گوری سره گلونه اوری
هلته لمبی او لوگی خیږی د افغان له کوره
دلته فضا ،ځمکه ، اوبو باندی عطرونه اوری
هلته د وینو تور سیلاب دی ټول ولس اخیستی
دلته اختر دی، د ژوندون ښکلی رنگونه اوری
هلته د اوښکو په توفان کې یو ولس ډوبیږی
دلته کوڅه په کوڅه، کور په کور خوندونه اوری
هلته توپک غریږي ، ژبه د انسان گونگه ده
دلته د سولی سیوری خپور دی سرودونه اوری
هلته کړیږی انسانان د جنگ په سره دوزخ کې
دلته په دې دنیا هم واړه جنتونه اوری
هلته نازل هم د خالق هم د مخلوق غضب دی
دلته د قهر پر ځای هم د خدای رحمونه اوری
هلته سوځیږی د کلتور پښی د جهل اور کې
دلته د شرق له وریځو جوړ لوړ فرهنگونه اوری
ای د افغان ستره ملته لږ را وخوځیږه !
په تا د پلار او د نیکونو پیغورونه اوری

۱۹۹۳/۹/۲۳

د وحشت دیو

دا څه حالت دی چې دې نوی چنګیز راوسته په کور د افغان
دیو د وحشت دی یاغی شوی په هر لور د افغان
هر څه تالا کړل ددې سپینې بلا سرو لاسونو
کور کې ناارامه دی هر پلار او هره مور د افغان

۹۳/۹/۲۹

د زړه سوز

که مې یوه شیبه د زړه سوز کوم قلم واخلی
لکه د شمعې به اور، سر نه تر قدم وا خلی
چې هم جهان ، هم مې جانان له ځانه ورټلم
څوک به زما له اوړو دغومره درونده غم واخلی
یو ځل به نه شی د مراد غوټۍ ګلونه کله
د ژوند نیالګی که مې د غم له اوښکو نم واخلی
د حوادثو توفانونو مې کړه کړله ملا
څراغ د عمر به مې څنګه تاب او دم واخــــلی
د حسرتو پنجې به راکاږی مرۍ د امید
د زمانی دیو چې مې هیلو ځـینــې دم واخلی

۹۳/۹/۲۹

د حسرت اوښکه

او ښکه د حسرت چې د غم سترګې نه جدا شوله
سوز ته د زړګي یې په ژړا خپله ژړا شوله
و دریده، وریږدیده، وښوئېده خاوروته
سترګو د احساس ته د ماتم د مخ ښکلا شوله
عمر ته یې، نیم نفس ،خندلو ته خوله جوړه کړه
شوندې یې ترلې وی چې لاړله فنا شوله
جوړه ترانه شوه د بسل مرۍ کې بندوه
ښکلې دردانه شوه د صدف د زړه بلا شوله
پټې تویوه اوښکې زمریه د ګوګل تل ته
اور به ورنه واخلي که خبره تری دنیا شوله

۹۳/۱۰/۱۲

زه

سره اوښکه د غم وم چې په مخ د دنیا پریوتم
پرخه د سحر شومه په غرو او صحرا پریوتم
یو سوی فریاد وم له درد من زړه نه را پورته وم
دود د اوسیلو شومه په مخ د رڼا پریوتم
مات ساز د ماتم وم د ویر کور کې غړېدم غلی
سوز د غمجن زړه شوم په لیمو د ژړا پریوتم
هیره افسانه وم له غوږونو او له خولو پاتی
پته خزانه شوم وران انګړ کې د چا پریوتم
لوند خیری ګریوان وم د زخمي ټټر په وینو سور
خیری لنګوټی شوم په اوږو د ګدا پریوتم
زه د مات باڼه په خیر اغزی د چا د سترګو وم
تور لا چي لونګ شوم، خو اوربل نه جدا پریوتم
بخت دی که تقدیر او که خالق مې څوروی څله؟
غیږ کې د جانان که بی خبر له عقبا پریوتم
مست ګرځي یارانو د خوښیو پیمانې په لاس
خیر دی که زه لاړم په پنجو د بلا پریوتم

۹۳/۱۰/۱۵

په مینه

جانانه راکړه د سرو شونډو پیمانه په مینه
چې کړمه هیره د غمونو زمانه په مینه
د شونډو جام کې دی د مینې شراب راکړه په خوند
د حسن شمعې چې دې شمه پروانه په مینه
راکړه عسل د خوږو شونډو درنه وګرځمه
راته مې ماته کړه د تریخ ژوند زولانه په مینه
مست مې کړه داسې چې خوښیو کې شم ډوب له شوقه
څو درته واوروم د مینې ترانه په مـیـنـه
راکړه چې ماتې نه کړم بیا کله توبې له میو
څـو پاتې نه شی د شرابو بهانه ، پـه مـیـنـه
ته یې شراب، ته یې د بنګو پیاله ، ته یې سوما
د تا له پاره یم دیره په میخانه پـه مـیـنـه

۱۰/۱۵/۹۳

آنچه خوبان همه دارند تو تنها داری

ستا د مینی په هر خَم کې ډېر سوزونه ،ډېر خوندونه
ستا د حسن په جلوو کې، سرې سکروټې-انګارونه
ستا د قهر په انګار کې، د عاشق د سوځیدو اور
ستا د ناز په لطافت کې د وریښمو خروارونه
ستا د مخ د رنګ په باغ کې، د ګلونو باغچې ټولې
ستا د زلفو په تیارو کې ، توری شپې او تورتمونه
ستا د سترګو په ګردش کې،ددنیا د خوځیدو راز
په ښکلا کې یې ویدې دې هوسۍ ګانې، نرګسونه
ستا د غاړی له مینا نه، د مینا غاړه ده ماته
ستا د قد په رسایۍ کې ټولې سروې-شمشادونه
ستا د غږ له ولولو نه، زما روح ته آرام راشي
ستا د سرو شونډو په خوند کې دي سوماوې، شرابونه

۹۳/۱۰/۱۵

برخه

د خوښۍ برخه کې مې غم ولېږه
ما غمځپلي ته همدم ولېږه
بل چاته نه ټیټېږي لویه خدایه
زما سجدو ته یو صنم ولېږه !
له وچ ګوګل نه مې لمبې جګېږي
لږ یې تسل: د اوښکو نم ولېږه
د زړه داغونه بل علاج نه لري
ورته د خپل وصل ملهم ولېږه
ستا د هجران لحظې کلونه ښکاري
یا خپله راشه ، یا لږ زغم ولېږه
چې مې د ژوند اسره دتا مینه شوه
اوس یې بقا ته خپل کرم ولېږه

۹۳/۱۰/۲۱

شیبې

څو مره شوې اوږدې د انتظار شیبې
ورکې شوې تیاروکې د سهار شیبې
وصل که هجران که دواړه سوځي ما ؟
کومې دي خاونده د قرار شیبې ؟!
محوه دې وم زه ، په تلو دې پوه نه شوم
څو مره دې خوږې وې د دیدار شیبې
ما درته د زړه دراز ویل غوښتل
لاړې مې له لاسه دا ظهار شیبې
څو مې دی لیمو کې ستا تصویر تازه
ښکاره راته هر وخت د بهار شیبې
یو ځل که دې بیا په سترګو ووینم
ستا د هجر ورځې دي ددار شیبې

۹۳/۱۰/۲

د سیند پري

چې مې د او ښکو په موجونو کې پیدا کړلې ته
د سیند پريي وی ما د خپل عشق مولا کړلې ته
د جنت حوره د بش ر په بڼه راغلې ماته
ما د ژوندون و تروږمیو ته رڼا کړلې ته

۹۳/۱۰/۲۵

ویره

اوښکې مې په مخ چې د هجران له ویرې غلې ځي
زړه ته مې څه وایې په ګریوان له ویرې غلې ځي
شور د محبت مې دې ساتلی په مغزو کې پټ
کریکه د جنون مې په بیابان له ویرې غلې ځی
سترې شوم لټون کې ستا ثاني مې پیدا نه کړله
سترګی مې په ننګ ددې ارمان له ویرې غلې ځي
تا چې یوه ورځ کله ونه وینم سوځېږمه
چیغه مې له سوزه تر آسمان له ویرې غلې ځي
اوښکو غمازي کوله ، مور دی په دیدن نه شوم
تنده د دیدار مې په شریان له ویرې غلې ځي
ویره مې د تا د پاکې مینې رسوایې کې ده
ما رسوا نه ویره په میدان له ویرې غلې ځي

۱۰/۲۷/ ۹۳

د زړه لمن

د زړه لمن کې مې داغونه پراته
پکې جهان جهان غمونه پراته
د لیونتوب له کانو ډکه ښکاري
که دي د تا دمینی غرونه پراته
هری اداء دې دی پرې اوربل کړی
له هره نـــازه دې ګلونه پراته
چې مې څولۍ کړله د وصل خیر ته
ورکې د اوښکو امیلونه پراته
اورئې اخیستی دی له خپله لاسه
ورته دي سوي ارمانونه پراته
لږ دی قدم پکی په پام جګوه
دلته د هیلو دي مات زړونه پراته

۹۳/۱۱/۱

د مرګ ګواښونه

ای د جنت حورې ته که ما باندې نازونه کړې
زړه ته مې پام ساته ، مات د هيلو به مې زړونه کړې
تا چې له غرور نه د لمر تېيک په تندي ووا هه
خو به را خـپاره په دې سوالګرو تورتمونه کړې
تانه که جلوی د پسرليو رنګ او بوی آخلی
پام ! چــې او سيلي مې د خزان ساړه بادونه کړې
لاس د لوټماری، که د زړښت اوږد شو دتا په لور
ماتـــه ځوانيمرګ به ټول د وصل تکلونه کړې
راشه چې اميد مې ژوندون په پښو ودريږي
څو به په فراق کې ماته ژوند د مرګ ګواښونه کړې

۹۳/۱۱/۱

خاورې

کله چې له خاورو سره خاورې مې هډونه شي
هره یوه ذره به ئې ستا راتللو ته ګلونه شي
ګرد زما د خاورو که دې پریوت د رخسار په ګل
خاورو کې به سره ، زما له شرمه رخسا رونه شي

۹۳/۱۱/۲

داړه

که سُوری مې له حالاتــو نــه لــړمون دئ

رانــه ورک نــن او ســبــا او که پروندئ

خــوچــې تــه مــې ئې په خواکې زما مینی

له خوښۍ او ښوکالۍ مې ډک ژوندون دئ

۹۳/۱۱/۲

دلمبو فواري

ای بې روحه ، بی احساسه سړې ځمـکې !

داسور اور د دې ساتــلی ځــله زړه کې؟

فـــواري بـــه دلمـــبو وي جوړي کـړې

چې می مور کښیوته ستا په تیاره تـله کې

۹۳/۱۲/۱۰

د مور د مړینې سوال

په محشر کې چې ژوندی بیا ټول جهان شي

هر مخلوق لپاره جوړ ستـــر امتـــحان شي

زه بـــــه سوال د خــپلې مور ور ځنې وکړم

خپله خدای به مې ځواب ته هک حیران شي

۹۳/۱۲/۱۰

تعجب

په یوه سپرغۍ مې چیغه ځې آسمان ته

په یو وور خوږ وایم اور وركړم جهان ته

ځنګه دود او ایره نـه شو دمور مرګ کې

زه حیران یمـه داخپل ناتــوانه ځان ته

۹۳/۱۲/۱۰

د مور په غم کې

ای سیندونو زه له تاسي نه حه غوارم !

ټول شی وچ چې زه د مور په ویر کې ژارم

که مې ډوبه شوه دنیا اوښکو کې ټوله

زه ګرم نه یم چې ئې په غم له ځانه لاړم

۹۳/۱۲/۱۰

په خپل کور کې مسافره

مسافره ورنه لاړل اولادونه
شوه یوازې، لور په لور ئې کړاوونه
نه څوک پاتې شول چې وئې پوښتي حال تری
چې ټکور ئې کړي د زړه ژور زخمونه
نه چې پاکې ئې کړي ترمې ترمې اوښکې
په زخمي روح باندې ئې وا وښتل غمونه
تنګ ګوګل کې ئې نفس په سوځیدو شو
په بیمار بدن ئې راغلل سخت دردونه
په سختیو کې ئې ویلی حوصله شوه
شول ئې بند سوی سینه کې فریادونه
بیکسۍ کې مرګ تری هم حیا ونه کړه
نامردۍ کې ئې پرې وکړل ګوزارونه

۹۳/۱۲/۱۰

زما مور

دد نــــیا غـــمـــونه ئـــې واچول په زړه کې
زراغـــزی شول ورته شـــنه په هریو پله کې
دمرګـــی بلا پـــرې نـــه بنـــوده نفس ته
دزړه پاتې ئې شول په زړه، دخولی په خوله کې

۹۳/۱۲/۱۸

زما دعا

تور لـحـد دې څراغانشه زما مــورې

په محشر دې مل سبحان شه زما مورې

جنـتــونه دې پښو لاندې پــراتــه وه

په فردوس کې دې مکان شه زما مورې

۹۳/۱۲/۲۱

زما قسمت

ای خاونده ددې دواړو جهانونو
لوغړن کړم دژوندون ډیرو غمونو
بې له او ښکو مې بل څه نه دي لیدلي
کړ مې ستونې څیری ډیرو فریادونو
د ځوانۍ په فصل پوه نه شوم چې کوم وو
یم ګیر شوی د زړښت په عذابونو
زما برخه خوشحالي دی کړه دنورو
کړ نصیب دې زما غم د څو نسلونو
دې انصاف ته زه حیران یمه خاونده
کړ قسمت دی راته ډک له ماتمونو
چې به کله لا رڼا په ما دا شپې شي
نور خو وړوند کړمه بی پایه تورتمونو

۹۳/۱۲/۱۹

ددنیا غمونه

څوروي مې د دنیا غمونه څومره ؟
خوځوي مې د زړګي دردونه څومره؟
د غربت په مصیبت کې یم ګیر شوی
سوځوي مې د نیستۍ اورونه څومره؟
د ژوندون خوښۍ مې ونه لیدله کله
ډوبوي مې د وحشت موجونه څومره؟
ددنیا په مخ په توره جامه ګرځم
شرموي مې دعقبا ننګونه څومره؟
نه شوم یار او نه اغیار د چا په ژوند کې
کړوي کې د خپل ځان فکرونه څومره؟
چې به کله لا رسیږي خپل آخرته
دردوي مې هر نفس ، هڅونه څومره ؟

۹۳/۱۲/۲۱

وطن سوزان

برېتونو وطن وسوزاوه ږېرو او

څه بې دینو څه د دین ټیکه دارانو

راخپرې وې تر څو د غه توري وریځې

باران د تودو وینو سور خود به اوري

۹۴/۱/۴

شراب

ځکه نوم ورباندې ایښی چا «شراب» دی
چې ترکیب کې یې څه« شر» او یو څه «آب» دی
لا دې شونډو ته ور وړی یو ګوټ نه وی
چې جوړ کړی دې دی شر تللی دې آب دی

۹۳/۱/۱۸

یوبل زړه

ای خالقه د هــرچا د قسمتونـــــو
ای ویشونکیه د خوښیو او غمونو
راته راکړه یو بل زړه پاتی ژوندون ته
زوړ مې ویلې شو له ډیرو کړاوونو

۹۴/۱/۱۸

بد تر بور

هر سحر مشرق په خپلو وینو سور دی
د تاراج او تباهۍ یو بل تنور دی
د مغرب لمن دده په وینو سره شوه
دی یې ستر خوني دښمن او بد تر بور دی

۱۸/۱/۹۴

د هیلو کلی

راشه ته زما د سوی زړه کور به شه
ښکلې هیلې په خپل کلي کې دیره شه
د صدف په څیر به خپلی وینی درکړم
ته زما د آرمانونو دردانه شه

۹۴/۲/۲۷

لاشخور

د وطن په تن مې بل د جګړې اور دی
سوځېدلی د زوی مرګ کې پلار او مور دی
د وحشیانو پاچاهۍ کې هر څه لوټ شول
مجاهد مې د مظلوم ولس لاشخور دی

۹۴/۲/۲۷

پرله پسې فاجعې

اور دې بل کړ د افغان ولس په کور
څه دې کیوسته بیا تل ته د تور ګور
آواره دې د جهان په هره خوا کړ
خدایه څه به لا وروښيئ ته نور ؟!

۹۴/۲/۲۸

د وطن پسرلی

پسرلی دی هره خوا گلان غوړېږي
د رنگونو او ښکلا محشر جوړېږي
زما وران وطن کې گل او شنیلی نشته
چې د وینو سور باران پرې راورېږي

۹۴/۳/۱۹

محشر

غړېدلې ده شپېلۍ د ستر محشر
چې وطن شو د افغان زیر او زبر
هر انسان دی پکې څو ځلې مړ شوی
هرې لوېشتې نه جوړ شوی دی سقر

۹۴/۳/۱۹

خوار شوی افغان

خدایه ښکنځه دې کړ ، خوار عظیم افغان
چې نوکر شو دایران ا و پاکستان
دوی چې نه نیول هیڅ چا په نوکرۍ هم
دې بې ننګو کړل زمونږه بادارن

۹۴/۳/۱۹

د مجاهد له لاسه

دی د سوال کتري ته ناست اوس ستر افغان
ده محتاج کړ د ایران او پاکستان
لعنتونه د تاریخ پری را اوریږي
مجاهد شو بې غیرت او بې ایمان

۹۴/۳/۱۹

وطندار ته

وطنداره له سوري زړه نه دې جار شم
ستا د هرې سلګۍ سوز ته سور انګار شم
د وطن او هر عزیز په داغ کې وسوې
کاشکې ستا د درد دوا ته لړ په کار شم

۹۴/۳/۱۹

زما اوښکې

د زمان تیارو ته اوراخلی ، رڼېږي
د غمو اورته سوځېږي او بلیږي
زما اوښکې بې قیمته دردانې دي
په هر درد کې مې د زړه په حال پوهیږي

۹۴/۵/۸

بې چارګي

بار د ژوندانه مې راته ماته غبرګه ملا کړله
یار مې هم له څنګه شو ګوښه ، راته ئې شا کړله
څه به په تودو اوښکو د زړه سکروټې توروم (۱)
کله چا ژړا د لوغړن د تپ دوا کړله ؟!

توروَل=لمسول/راویښول

سوی ګلبوټي

زمونږ اوښکو سمندر قوی څپه نه لري ؟ !
کـه مو د غم ونه په دې ساحل ريښه نه لري ؟ !
ماو يل دنيا به په سر واخلي د جنون په لاسو
خو مو د کريکو سوز د چا غوږ ته اسره نه لري
اوس به يې ايستی وه زوږ بيخ د غم لړلې نړۍ
خو مو تو فان د اوسيليو ولوله نه لري
د ژوندانه لاری تړلې دي زموږ کيږدۍ ته
خو د مرګونو قافله بل ځای دمه نه لري
پريږده چې وسپړي زمونږ د ژوند اغزی ګلونه
زمونږ د ملک سوی ګلبوټی خو نوده نه لري

۹۴/۱۲/۱۲

د سوځیدو سوال

کنګل کې و سوځم که په لمبو کې و سوځم؟
حیران یم چې د ژوند کومو لمحو کې وسوځم؟
بندي یم ددنیا د نا خوالیو په زندان کې
تر څو ددی تنور د اور څپو کې و سو ځم؟
دردونه ، حسرتونه ، ارمانونه، سل غمونه
د کوم یو په لمبو د چا ایرو کې و سوځم؟
خوږلن د محبت کې لوغړن د وخت غماز کړم
ددې کان د یا قوت کومو جلوو کې وسوځم؟
ته ځه د خیال جهان ته د خیالونو په څپو کې
ما پریږده چې د وخت رڼو لیمو کې و سوځم
که خاوری او ایرې شمه ، وجو د مې پو پناه شي
دیدن ته به د تا ، په تپبدو کې وسوځم
د حسن دې تو فان ته د یو زړه دودول څه دي
راځه چې سر تر پایه یې پښو کې و سوځم

۹۴/۱۲/۱۲

ننګ

ننګيالــيــو تــه خو دغه ژوندون ننګ دی
په نيکونو ئې لــه نــنګه ګــور هم تنګ دی
غلامان دی شول ځوانان او پيغلی مينځې
د افغان ولسه وخت دی دغــورځــنګ دی

۹۴/۱۲/۱۳

دنفاق ثمر

افغانانو سره یو کړی خپل لاســونه

ســـره وشلـــوی دشـــرم ځـنـځیـرونه

دنفاق ثمر موولیدد پـــه ســـترګو

د دې شوم نیالګي راوباسئ بیخونه

۹۳/۱۲/۱۹

افغانه پاڅه

پاڅه پاڅه ای افغانه په پښـــــو شه !

لږ په فکر کې د ننګ او د پــښـــتو شه

د دیوانو د داړلو غاښ ورمـات کړه

ژغورندوی د خپل ټا توبی او بچوشه

۹۳/۱۲/۱۹

ننی مجاهد

د فساد استاد ، د جهل ښه شاګرد دی
لوی قاتل ، وحشي حیوان او ښه زاهد دی
د پردیو ښه غلام د ځان دښمن دی
ښه یې و پیژنې دا شئ مجاهد دی

۹۴/۱۲/۱۹

جرګه

ناخوالی دې زما چې په سـلګو مـنلي دې
د تاتـــر خې ګیلې ما په لیـــمـــو منـلي دي
د وصل د کعبې زیارت د تا چې مــــې نصیب شو
میرې مې د دې لارې په باغو مـــنــلــــی دي
سفر د ژوندانه کې چې مې ستا ستر ګې ډیوې دي
تیاری مې د سختیو په سپـــیدو منـــلـــي دي
د تـــا سلامتـــیا ته په ورو ورو دودیدل څه دي
ما ســـول د تـــا نظـــــر ته په لبو منلي دي
د میـــنـــی اندازه دی یو زمـــا زړګی ته لګی
چـــی غـــرونـــه د دنیائی په اوږو منلي دي
له زړه نه دې قربان شم چی زما غمو نو وخـــوړ
خوښـــی دې هم زما پـــه مسېدو منلي دي
د هیـــلو د کاروان جرس د عـــذر پړه غواړی
رتـــــلي دګنـــا هـــو پـــه جـر ګو منلي دي

د غرب شفق

دا د شرق دو ینو رنګ دی چې د غرب په لمن ښکاری
دا د شرق تالا ګلان دي چې د غرب په لمن ښکاری
د سپیرو میرو په تاو کې ، هلته هره تیږه سوځی
دا د شرق د مت قوت دی چې د غرب په عدن ښکاری
د باروتو تور لوګی دی ،چې د شرق له کاله خیږی
د لمبو روښانه رنګ دی چې د غرب په ګلشن ښکاری
د جلی د او ښکو موج دی چې بهیږی په دوناو کې
د پا میر د سر شمله ده چې د غرب په بدن ښکاری
د افغان -هندو په وینو هندوکش- ایوریست غرق شول
د کشمیر د نافی بوی دی چې د غرب په ختن ښکاری
د ویتنام- کوریا په تن لا د بمو نو چری خښی
د چیچن- ایران انسان دی چې د غرب په خوږلن ښکاری
ورغلی سره نه دی د عرب د زخم شونډې
د تاجیک- سیلون مړ زوی دی چې د غرب په درشن ښکاری
د راکټو قافلی دي چې روانې دي تل شرق ته
دا د وینو تور امیل دی چې د غرب په ګردن ښکاری
د جنګ اور باندی ئې جوړ کړ ، له دنیا ځینې دوزخ نن
د ګناه نه ډک جنت دی چې د غرب په وطن ښکاری

۹۵/۱/۲۰

ځرنه

بیا دې په سترګو کې د وصل تلوسې وکړه
بیا مې دزړه په سر ، داور بلې لمبې وکړه
بیا راته راکړه د ژوندون اوبه د شونډو جام کې
بیا مې د مړو هیلو په قبر ، ولولې وکړه
بیا دې د غږ په ترنم باندې عالم ژوندی کړه
د اسرافیل غوږ کې د مینې ترانې وکړه
بیا دې رسا ونه د عمر باغ کې وغوړوه
بیا د شمشاد په تن د سره حسرت نودې وکړه
بیا د خپاره کړه د ویښتو د ولونو ټول ګلونه
بیا په دنیا باندې د رنګ او بوی غنچې وکړه
بیا دې د حسن مرغلرې په نازو وپیېیه
په ټولو بیا دې د داغونو قافلې وکړه
بیا مې په مینه خواته راشه، بیا مې خپل کړه د ځان
زما په ټول بدن د مینې کلمې وکړه
د بې مثاله ښکلا باغ دې تل بهار بهار شه
د وخت غازته په هر ګام کې زولانې وکړه

۹۵/۱/۲۴

ژوندی مړی

هره هڅه مې رټلې، هره هيله مې ناکامه
هر نظر مې نا منلی، هره مينه مې ناکامه
د نامرادو اميدونو د قبرو په خاورو پروت يم
زه يم خپله ژوندی مړی، خپله مړينه مې ناکامه

۹۵/۲/۲۸

د مینې داغ

د شهید زړه په جنازې باندې مې هېلې ژاړې
اوښکو اخیستی په سرملک دی سترکې وینې ژاړې
د نامرادۍ د تور خنجر په لاس سوری ،سوری دی
د بېکسۍ د زهرو جام کې ورته مړینې ژاړې
غني کاروان د امیدو یې په رڼا ورځ لوټ شو
شوی تلو سې ئې د مرګي په غم غمګینې ژاړې
د درد له تاوه د سینې قبر کې مړ ، تپېږي
په سوی حال ئې د ځیګر غوښې شوې خوږینې ژاړې
خوارېه یادونه ئې له سره په ژړا ووتل
د مینې داغ چې په تندي د ماه جبیې ژاړې

۹۵/۲/۲۸

د وفا عرش

د هجران په تروږمۍ کې د تا یاد راته ډیوه شي
د رڼا هره شغله ئې ، د غم زړه باندې نیزه شي
هیروم دې را یادیږې ، تل مې ذهن کې رغړیږې
ستا نا خوالې مې په زړه کې د سره اور بله لمبه شي
د وصال هیله دې لاړه ، لکه تا هغو مره لیرې
په کوم زړه به بیا زما ، دې غریبۍ کورته میلمه شي
یو ځل بیا راشه په مینه ، راته جوړ مې وران جهان کړه
د وفا د عرش له پاسه دې د تا ځلې ښکاره شي

بی حایه خواري

لمر په دوو ګوتو ستا ، چیرې پټیدای نه شی
ځان دې غولوې ولې ، مینه پټیدای نه شي
سل که زړه ته ووائې: لاړه دلدار هیر ئې کړه
څوک چې وی د زړه څښتن هغه هیریدای نه شې

۹۶/۱/۳۱

سو ځیدل

څه د مینی په خوږلن او انکار وسوم
څه د هجر په لمبو کې دلدار وسوم
چې ژوندون مې لکه شمعه سوځیدل دي
څه به وایم چې مې یار که اغیار وسوم

۹۶/۲/۱۵

د هجران غم

که را ټول شي ټول غمونه د جهان
بیا هم نه رسیږي غم ته د هجران
زړه کړ خت کړي لکه یخ د سلسبیل
ددوزخ په اور کې سو ځوي انسان

۹۶/۱۲/۱۵

منزل او تسل

ستا د زلفو په هر تار کې هزار ولونه ، هزار زړونه
په کې ورکې کړي زړه لارې ، به کې ستړي شي مزلونه
له کاکل او له اوربل نه دې لوګی شمه ای ښکلې
چې مې دي نظر او زړه ته ،سر منزل او تسلونه

۹۶/۳/۱۰

تاج محل

تل دې یاد د شوخو سترګو زما مل دی
چې مې ځاله د خیالونو ، ستا اوربل دی
چې زما د پاکې مینې ملکه شوې
زما زړه د تا د مینې تاج محل دی

د یو افغان ځلمي سلګۍ

وړ کتوب مې نه یادیږي ،ځلمیتوب باندې بوه نه شوم
د زړښت په لار روان یم ، دي لرزان مې قدمونه
زما کلي کې تل بل وو د نفرت سوځند اورونه
زما کور ته تل پراته وو د کینې تور ځنځیرونه
زه ویده وم په اغزو کې ،ما پالنګ لیدلی نه دی
زما سر لاندی وه تیږه ، نه بالښت ،نه مړوندونه
زما هره هیله سترې، زما هر تکل نا کامه
زه ناکام یم پیدا شوی چې ناکام مې دي کامونه
سو ځیدل که کړیدل دي،که ژړاوې دي که ساندې
که ماتم دی، که ځګیروي دي،دي زما پخواني ملونه
زه له ګل سره پردی یم، پسرلی ته نا اشنا یم
د خزان ائینه کې وینم ، زه مې خپل ساړه آهونه
خوښۍ څه ده؟خندا څه ده؟ شوق او ذوق څه شي ته وائی
زه د غم په کاله لوی یم ، ما ته مړه دي دا نومونه
څوک خوښیو کې لوبیږي، څوک اوسیږي په جنت کې
خو زما یوی سلګۍ ته ، کم دي واړه دوزخونه

۴/۱۵/۹۷

د مینې حال

و دی سوم وصال باندی ، دود دی په هجران کړمه
حال د لیونۍ مینې ، څنګه دی بیان کړمه ؟!
نه دی وه وعده پر ځای ، نه دی انتظار تمام
څوک به مې فریاد واوری ، څیری که ګریوان کړمه
نه دی ښاپیری سیالی ، نه هم د جنت حورې
ای د یار یکتا حسنه ! ځان ته دی حیران کړمه
نیم نظر کتو ته دې ، ټول عمر تېرېږمه
ستا پوره نظر نه به ، خپل ژوندون قربان کړمه
ته ای د ختن هوسۍ ، مه تریږه زړه نه مې
څو چې دا وحشی زمری ، تا ته په فرمان کړمه

۱۹۹۷/۵/۹

نظر

ستا یا مې د مینې مرغلره ده
ستا خیال مې د زړه خوږه سندره ده
او ښکه مې له سوزه زړه کې وچه شي
غم کې دې له ټولو مروره ده
کله به له زړه نه راشی سترګو ته؟
دغه مې د ژوند خط او خبره ده
ستا هغه د قهر او عتاب اداء
ماته اوس خوږه او خوندوره ده
زه دې په وصال کې شاهنشاه ومه
اوس مې حال له هرګدا بدتره ده
دغه د فراق او جدائې حالت
ښکاري چې د چا له بد نظره ده
څو به د ی کړیږی غم کې ځاردې شم ؟
ستا زمری مجنون نه سر ببره ده

۹۷/۶/۱۹

سترګې

سترګې چې دې پټې وي فتنې ښکاري
کله چې وې خلاصې ، پیمانې ښکاري
پټې سرې سکروټې وي   ښو لاندی
وینبی راته سری بلې لمبې شکاري
پټې د غوټۍ په شان   ښکلا لري
وازې د تازه ګلو   غونچې ښکاري
کله چې ویده ئې ته د ناز په خوب
دواړه راته پټې خزانې ښکاري
څو چې دا دنیا ده ،وې دې تل رڼې
ماته د زمری د ژوند ډیوې ښکاري

قناعت

د شرابو خمخانې مې کړلې تشې
که څواني وه که مستي وه زما بس ده
له پیالو ،جام او مینا نه په دنیا کې
ما ته یوه شونده خوږه د لیلا بس ده

۹۷/۷/۱۸

د وطن ورېمه

ای د وطن له سترو دښتو نه راغلی ورېمې !
لېراته ووایه زما هغه ختن څنګه وو ؟
هغه زما د هیلوځاله دی ښه ولیدله؟
هغه زما د سترګوتور، روح او بدن، څنګه وو ؟
هغه انسان چې یې ملکو غلامی کوله
مغرور پښتون، هوښیار تاجیک او ترکمن څنګه وو ؟
هغه تنکي ځلمي په ولي لا تو پک ګرځاوه ؟
هغه پیغلوټې سره اوس چال او چلند څنګه وو ؟
هغه چې ټول ورته یزید، یزید او شمر شوي
هغه حسین، حسین افغان هغه حسن څنګه وو ؟
هغه د ډزو کنوونکی غرېلا اوس هم خپور وو؟
هغه د بم او دراکت سوري بدن څنګه وو ؟
هغه د خاورو نه جوړ کلي چې به شنه وو مدام
هغه چې تږی به وو تل، سوی چمن څنګه وو ؟
هغه ختین کور چې په سر به ئې شنیلي ټوکیدل
هغه بیدیا، هغه صحرا، هغه دمن څنګه وو ؟
هغه د تورو جګو غرونو ښاماران ژوندي وو ؟
هغه هیبت، هغه ښکلا، هغه هسکمن څنګه وو ؟
هغه یاغي مستو سیندونو درته شور درنه کړ؟
هغه اوبه، هغه څپه، هغه شکن څنګه وو؟

هغه له عطرو ډکه، هغه مزه داره خاوره
هغه فردوس، هغه هغه جنت، هغه عدن څنګه وو؟
هغه هوا چې به نغمې د ژوندانه وی پکې
هغه راحت، هغه مستي، هغه چلن څنګه وو؟
هغه نښتري، چنارونه او د ولو ونې
هغه څیړی، هغه شیشم او نسترن څنګه وو؟
هغه لعلونه، سره یاقوت او زمرد څنګه وو؟
هغه لاله، هغه د شنو دښتو ګلشن څنګه وو؟
هغه د غرو د سر بازان لا الوتل تر اوسه
هغه بلبل، هغه بورا، زاغ او زغن څنګه وو؟
هغه وحشي او ترئیدلي هوسۍ چیرته لاړی؟
هغه زمریانو زړور لیوان، دښمن، دښمن څنګه وو؟
هغه زما زیار کښ ولس په شانی سترې میړیان
هغه مرغان، خزندګان، ماهی، مهن څنګه وو؟
څه دی لیذلي چې ګویا ژبه دی ګونګه شوله
ووایه لږ چې د افغان ولس-وطن څنګه وو؟
که دی کوم وخت کې په غلطه هلته مخه وشوه
ورته ووایه چې پردیس زوی ئې غمجن څنګه وو؟

۹۷/۷/۱۸

قواوزه

وایې چې قو په ژوند کې..........
یو ځلې مینه کوی،
او صرف همدغه مینه ، د هغه ژوند جوړوی

هغه د مرګ له پاره ، ځان رسوی همالته........
چې میین شوی پکی.......
بی مهابا او بی اختیاره ئې قوی او ځوان زړه،
دی درزیدلی، تپیدلیو غوړیدلی چاته...

××××××××××

غوارم د قو په شانی، د ګران وطن په غیږ کې
هلته چې ما له ده نه مینه زده کړه
هغه چې ما ورسره مینه کړی؛
هغه چې زړه او د بدن ذرې مې
تل تپیدلي ده ته،
دا خپل ځان ورسوم

۱۹۹۷/۹/۹

ساندې

دلته هر ځپک ځپک ته ، د جنت ګوته په خوله ده
هلته کم دي يوى لويشت ته ، اووه واړه دوزخونه
د خزان ښکلا ته دلته ، پسرلی په حسرت ګوری
هلته ژمي کې غرق شوي د کلو کلو فصلونه
سره دي غاړه په غاړه رنګ او بوی په مينه دلته
هلته کرکه کې دي نغښتی، سره رنګ دي که بويونه
دلته ځمکه اسمان شنه دي،هوا شنه ده،اوبه شنې دي
هلته سرى چينى خوټيږي، اورى سره سره بارانونه
د ماشين تور ښامار دلته نازوي د سارا کاڼي
د انسان په ګوتو لوټ شول هلته سم سمسور باغونه
دلته ژوند دی چې مستی کړي او خوټيږي هر ذره کې
هلته هر څه ته ولاړ دي په قطار قطار مرګونه
د ژړا مفهوم پردی دی، دلته وير له خلکو هير دی
هلته مړه دي احساسات ټول فقط ساندی دي ويرونه
دلته ستر ګې غړوم چې نو مې دا دعا تر ژړه شي:
د افغان له ملکه ورک کړی دغه ستونزی ، عذابونه

۹۵/۱۰/۵

غوښتنه

زما د زړه له سوزه
تول ورځ لمر په اور کې سوزی او خوټیږی پسی
او........
زما د سوو فریاد و له لاسه:
سپوږمۍ او ستوري واړه،
په غم لړلې اوله و همه ډکې شپې را سره ،
ټولې رڼې تیر وي.
زه درنه څه نه غواړم
خو.........
د خپل لمر ، سپوږمۍ او ستورو په خاطر له مانه..
ددغه سوز او ددی شور،
ددی عذاب او دی غم ؛
ټولې ریښې او سر چینې لیری کړه.

۷۹/۱۰/۶

قیامت

راته بل دی په ګوګل دننه اور
چې مې وسو په لمبو کې کلی کور
هره اوښکه مې سکروټه ده پرې سوځم
وړوند شوم ،روڼ جهان مې شو تر پامه تور
دین ،دنیا مې د دوزخ یوه ګوښه ده
په لمبو کې به وی ډوب هم زما ګور
په هجران کې د جانان وطن سوځیږم
ور روان یم هر ساعت په هغه لور
دا زما په وطن جوړ څنګه قیامت دی
پکې ورک چې دی د سل محشرو شور

۹۷/۱۰/۶

افغان

د ژوندون له تناره نه پورته دود یم
دزمان پنجو کې زه یو مات سرود یم
له عدم نه مرور، هستۍ نه ستړی
د اختیار او د اجبار بندی موجود یم
د سجدو داغ مې په سر او پښو نه شته
نه د چا صادق بنده او نه معبود یم
د آسمان په زړه کې ستوری زما تت دی
ددې مځکې په مخ بې سیوري وجود یم
داسې خوب یم چې تعبیر ئې کیدای نه شي
داسې وهم چې له هر زړه نه مردود یم
یم د کرکې له وطن ځینې راغلی
د وفا او محبت د ملک کمبود یم

۹۷/۱۰/۲۷

د افغان غم

د افغانانو د ستر غم له پاره
د دغې لوئې نړۍ ،
زړه لا وړوکی بریښي.
د دوی د ساندو او د کریکو غږ ته ،
د نړیوالو او آسمان غوږونه ،
لا هم کاڼه دي کاڼه.
د دوی د حال او مصیبت لیدو ته
هر څوک وړانده دي ، وړانده.

××××

لکه چې دا وګړي ،
دلته پردي دي پردي ،
لکه چې دغه خاوره ؛
د کومې بلې دنیا
ډیر نا منلی ، کرغیړن سوغات وي.

××××

مونږه نو چیرته لاړ شو ؟
مونږه نو چیرته لاړ شو ؟
چا ته خپل غم وو ایو ؟
څوک به مو چیغې واوري ؟
څوک به مو حال ووینې ؟
څوک به مو خپل وګڼي ؟
څوک به مو خپل وګڼي ؟
مونږه نو چیرته لاړ شو ؟

مونږه نو چیرته لاړ شو

۹۸/۲/۶

لټون

زه به وای مجنون که می لیلا چیرته موندلې وای
یا می د جنون سیاله سارا چیرته موندلې وای
زه به د یما په څیر پاچا د آریانا ومه
جام ته مې د مینې که سوما چیرته موندلې وای
وخته چې په غاړه تا کچکول د ګدایۍ راکړ
کاش ! دې کوږ قامت ته مې امسا چیرته موندلې وای
ژونده ! ته به وریت وې د حسرت په تناره کې اوس
سوز ته د ارمان مې که ژړا چیرته موندلې وای
زه به د رسره ومه تر مرګه د زمري بخته
تا کې مې که څه لویه خطا چیرته موندلې وای

۱۹۹۸/۳/۲۱

ژرنده

د عـــالـــم روزي ددب د غـــاړې حد ده
خو په خپله خواره برخه ئې صرف ګرد ده
خپـــــل قرارئې دی تل نوروته بخښلی
داتـــــلاش او د اسخـا، خاصه دمرد ده

ځوان

له غیرته چې لمـــبه په نام او ننګ شي
له غروره چې اسمـــــان سره په جنګ شي
د کنګل په څـــير اوبه چې شی له شرمه
چې د پوهـــې بـلې شمعې ته پتنګ شي
چـــې مجنـــون شي د وطن د پاکې مینې
چـــې د جنګ ستری بلا سره په جنګ شي
چـــې له ظلم او استبداد سره دښمن وي
د انسان له ستر نامه چې په غور ځنګ شي
پـــه ســـرو کې هغه ځوان او پیغله شماره
چې سینــګاریې په هنر او په فرهنګ شي

پړ

ما به ویلی درته
«چې که دې پرېښودو وطن ، راسره»
دا د خوږمن زړه شیمه
اودا د دوه سترګو تور ؛
«د زړه کترې به درکوم
او تا به ساتمه زه»
خو زه دروغجن وختم.
د زمانې له لاسه و
او د روزګار غمونو ،
له دې زخمی زړګې نه ؛
تا ته څه پرې نه ښودل
ټول ئې اوبه اوبه کړ.....
او رانه ئې خام ، خام وخوړ ؛
زه درته پړ وختم ،
او ژوندی مړ پاتې شوم.

۵/ ۹۸

افغانستان

په دغه ځمکه باندی

له ډیره وخته دیخوا ،

نه چا کوم بیل ووواه

اونه د سپارې بریښید ونکې غاښ پری وازمایه ځان

نه د غلی دانه پری ښخه شوله ،

نه کوم نیالګې پکې ربښې وکړلې ،

پرخه پری پری نه وته ؛

ویاله پری تیره نه شوه ؛

نه کوم هرهټ یې مخ ته ،

لپه ورواچوله.

نه پری باران واورید ، او نه پری واوره ویلې ؛

نه د کوم کور د تهداب تیږه پکې کیښنودل شوه ؛

نه تری ګل و ټوکیده ، اونه هم شنه کبله ،

نه بی ثمره ونه ، نه د غنمو وږی ؛

نه تری ښه بوی وخاته.

نه کوم مرغه پری والوت ،

نه پری بلبل و چغید .

خو

د کنګ غرونه

له هری خوا نه جګ دي

له سپیرو د ښتو ځینې

د خړو کلیو له خوا

آن د کورونو له انګړو څخه ؛

چې تل قبرونه کینی

او انسانان ښخیږی؛

د انسانانو وینی

په سمه ، غرونو ، کاڼو بوټو باندی...

د پرخی ، واورې او باران ځایونه ټول ډک کړی

هر چیرته وینه پرته....

هر چیرته وینه اوری....

هر چیرته وینه : بهیږی او بهیږی پسې...

دلته د وینو بوی دی ،

او د باروتو لوګی،

پر وریتو شویو غوښو ،

او د بدن پر غوڅو شویو ټوټو ...

د ساندو کریکو او ژړا غږونه.

څوک شي نفس ایستلی ؟!

دلته هوا نشته ده ؛

ټوله فضا د انسانانو له روحونو ډکه...

او دغه خاوره ده مدام له ماتمونو ډکه...

۲۰ / ۶ / ۹۸

دمصیبت غوغا

هره تیږه ده سکروټه، ټولو شګو نه خوړلن جوړ
هره ونه ده شناخته، ټولو پاڼو نه کفن جوړ
دباران څاڅکي هم دلته لکه تندر راپریوځی
ټوله ځمکه خولا پریږده ،دی آسمان ورته دښمن جوړ
دهر بوټي په رګوکی دشهید وینه بهیږی
په هیڅ ځای به پیدا نه شی دژوندی - مړی بدن جوړ
دیو لویشتی خاوره نشته چی خالی به وی له خلکو
په هرګام کې یو څوک خښ دی، قبر هرچاته ماُمن جوړ
دټوپکو تورو خولو کې، دقیامت دشپیلی غږدی
پری هرڅه زیر او زبر شول، کنډوالو کړ داوطن جوړ
مصیبت دی چې غوغا کړی دافغان ولس په ځمکه
جنګ ،سیلاب او زلزلو کړ له دې ملک ځنی مدفن جوړ

ګردله

هــره مور ده بــوره شــوی هــرې خورنه ورونه ورک دي
ځلمي ورک دي ، پيغلې سپکې،دهر چا قبرونه ورک دي
سور سيلاب دځــوانــو ويــنــو ،ټــول وطن په مخه کړی
ګــردلــه ده دحــالاتــــو له هــــر چــاکورونه ورک دي

۹۸/۶/۲۵

غبرګې نیشې

یو خواته دیار سترګې، بل خوا پیمانې ایښې
دا مې په نصیب کې نن ، څه غبرګې نیشې ایښې

دا دي لـــه حیـــا ډکـــې ، هغه هوسونونه
یو خوا مې اوبه د ژوند ، بل خوا یې لمبې ایښې

دا خواږه ستونه کړي ، هغه اشاري پــــه نـــاز
لاره رانه ورکه ده ، هر خو ا مې ایینې ایښې

دا به نظر وڅښنم ،وابـــــه ړوم دا پـــــه سر
ټولو مې جنون ته دي ډیرې بهانې ایښې

دلته ولوله د عشق ، هـــلته بیخودی د ژونـــد
عقل او زړګي ته مې دواړو زولانې ایښې

۱۹۹۸/۷/۳

غزل

چې غوغا ترینه د سوو زړونو خیږی
دا د ښکلو تور اوربل نه دی نو څه دي ؟

چې په یو نظروژل کوی د سلو
تورې سترګې یې اجل نه دي نو څه دي؟

چې پرهار یې مسیدو ته هو سیږی
دا سی شونډې چې درمل نه دي نو څه دي ؟

چې د تن په وینو سره، مدام تپیږي
د جفا د تیغ بسمل نه دی نو څه دي ؟

عاشقان په کې خپل تور بختونه وینئ
دا بلاوی تور کجل نه دي نو څه دي ؟

چې جانان درته په مینه مینه ګډ وی
دا خبرې که غزل نه دي نو څه دي ؟

چې یې هر څه په رڼا ورځ رانه لوټ کړل
له غمزو دی ډک کتل نه دي نو څه دي ؟

چې د مینې سره ډګر ته میړنې ځي
دا زمري زړونه اتل نه دي نو څه دي

۱۹۹۷/۷/۱۴

د لیمو په زړه کې

ځم چې انتظار، د شو ګیرو په زړه کـــې وکرم

ستوری به د بخت ،په لیونیو چیغو ویښ کړمه

شیندی بیخودي چې هرې خواته ولولې د عشق

مات چې کړم رونق زه د مانی او د آرژنګ د ښار

وخت ته به زیندی دتا له تورو زلــــفو واچوم

یو خواته مستي د پیمانې بل خوا د یار سترګې

وصل د جانان به ، د سپیدو په زړه کې وکرم

سوز د نامرادۍ به ،د تیارو په زړه کې وکرم

خپـــل تږی نظر به، د پردو په زړه کې وکرم

ستا دناز تصویر به، د لیمو په زړه کې وکرم

تخـــم د غماز به، د ایرو په زړه کې وکرم

را چې د زړه زنی ، د لمبو په زړه کی وکرم

۱۹۹۸/۷/۱۷

چور

د وصال بزم ته راوړې جام د شـــــونډو
داسې ښکاري چې جنت ته انطهور وړې
چې دې خوی ته په حسرت کې ښـــا پــيرۍ دي
د هــرې يوې زړه ته داغونه د ناسور وړې
چې په هر پل کې د نـــــازبـــزغـــــلي کرې
دعـــالــم د زړو نيازونه بهضرور وړې
چې د شونډو غوټۍ وســـــپړې خـــنـــدا ته
غــــوړيدلی باغ ته ،ته د ګل تربور وړې
چې ښکاره شې جـــنازو بـــانـــدې د هيلو
د مــــاتم محفل ته يې ته موج د سرور وړې
ستر ګې جام ،شونډې پياله ، تن دې ښيښه ده
يو جهان تاکستان زړونه، ته په چور وړې

۱۹۹۸/۷/۱۶

ته او زه

ستا د مینې تاج په سر ، لکه پاچا یم
خو کچکول مې د دیدن په لاس ، ملنګ یم
چې تصویر ستا د ښکلا مې دی لیمو کې
د بهزاد د پلار استاد ، سیال د آرژنګ یم
که د ژوند د شپو تیارو ته مې ډیوه یې
زه دې هم د پلوشو سوی پتنګ یم
د زلال په څیر ، ته مرو ته ژوند بخښې
خو زه ځانه ته هم د سوی زړګي زنګ یم
ته اسمان یې د هستۍ دې لوی جهان ته
زه بې تانه د نیستۍ یو لوی ګړنګ یم

۱۹۹۸/۷/۱۷

تیاره او ستوری

زمونږ پر کلي باندې،

توره تیاره خبره ده

ټول شیان تت دي، څوک څه نه شي لیدای

د تورو وریځو لړۍ

دي هرې خوا ته تللې ،

کله ناکله لا د ژمي د سیلۍ غړونه ،

زمونږ پر زړونو باندی

نوی واهمه خپره کړي ،

خو دغه توره شپه کې ،

هاغلته لیری د اسمان په ګوټ کې ،

یو سپینکی ستوری ښکاری ؛

له لیری ،لیری نه دی ،

د یو ماشوم په شانې ،

له لا یزاله انرژۍ ځینې ډک ..

چې تل لاس اچوی د مور وینښتو ته...

مدام دا هڅه کوی ،

تر څود لمر شغلو نه ،

یو څه را کش کړي ځانته ،

او د تیارې په لورئې

چې ئې زمونږ پر کلي

تور څادر خپور ساتلی

د سوزیدونکو ...

ځلیدونکو...

څو نیزو په توګه

بی زغرده و غورځوي ؛

او زمونږ کلی خپل نظر ته خلا ص کړی

خو دغه ستوری مونږ نه ،

او رڼا ئې نه د لمر ؛

ډیر زیات ګونبه پروت دی ،

او د تیارې دا سارا ،

ډیره اوږده پرته ده.

* * *

چې ورته ځېر شو مه ښه ،

هلته هیڅ ستوري نه شته ،

څه چې لیدلي وو ما ...

هغه زمونږ د امیدونو یو سراب غوندې وو...

چې د دې شپې په زړه کې...

لا هم ویده دی ویده.

ښکلیل شوی زړه

مدام په خوب او ویښه،...
یمه لګیا او یو تصویر کاږمه...
یو بی مثاله تصویر ،
چې د هنر او د خلقت یو لوی شاهکار وګرځي،
چې چا تر او سه لا ایستلی نه وی:
د نامرادیو ،بد بختیو او غمونو تصویر ،
د ولږی ، فقر ، دژړا او ددردونو تصویر ،
...د بی کوریو تصویر،
د جنازو او دهجرت دبی پایانه بهیر ،
د کړاوونو ،عذابونو او ظلمونو تصویر ،
په تیارو شپو کې د وحشت او ستمونو تصویر.......
××××××××××
لاس مې ور اوږد کړ چې قلم راواخلم
زما قلم د شهیدانو د جنډو لرګی وو ،
رنګ مې له اوښکو او له وینو څخه ،
او د باروتو له لوګي.....
او د لمبو له شرارو نه جوړ وو ؛
ما د نظر په تخته....
دغه تصویر کاږه لا ....
لا پکې بوخت ومه زه ،
کار مې تمام څه ، چې لا ډیر پاتې وو ،
چې د تصویر په زړه کې

راته یو زړه څرګند شو........
یو را ښکیل شوی ، زبیښل شوی ،
او له درده ډک زړه.

×××××××

چې ورته مې کتل
دا زما خپل تصویر وو ؛
زما دتن ، زما د ځان ،
زما د ګران او وران وطن:
«افغانستان» تصویر وو

۹۸/۷/۲۱

د غرور نیشه

چې د پاڼې په څیر جګ ګوری اسمان ته
د خزان سیلۍ ئې کړي تر پښو لاندې
د غرور او خودخواهي نیشه کې غرقه
بیا به ژاړې نن په کومه خوله چې خاندې

۱۹۹۸/۷/۲۳

پردیتوب

آسمان له ځمکې خفه ،
سپوږمۍ له ستورو ځینې ،
باران د وریځو له تروه تندی نه،
سیند د اوبو له شور او زوږ ځینې کوږ ،
پاڼې د څانګو د دارونو له رسیو ځوړندې ،
چمن له بوی او له سروره خالي ؛
سارا نه تښتي لیونتوب په منډه ،
او به له اوره سره لاس او ګریوان.
تیږی له غره ښوئیږي.......
خاوره له ځمکې تښتي ....
عقل له مغز سره تربور غوندی دی.
وینه د زړه له لاسه دارې وهي ،
میینان ټول دي له یو بل ګیله من ،
ګلان ، بلبل او له بورا زړه تورن .
ساقی له میو او پیالو ځینې موړ ؛
ورونه له خویندو او له میندو بیزار ؛
خپلوان په خپلو کې پردي دي پردي ....

×××××

دې پردیتوب کې دي هر څوک بې وسه ،
د خدای خدائې ناکامه ،
د بنده هڅې سترې ،
له تدبیر لاره ورکه.

××××

نو خندا ژاړي ورته ،
او غم له مستې خندا شین ښکاریږي ،
دې پردیتوب هر څه له هر چا بیل کړل.......

د ۱۹۹۸ نوامبر

ښیرې (۱)

ستا جنت جنت وطن ته ،زه دوزخ، دوزخ اور غــــوارم
لکه خپله ورانه خونه ، ستا محل هم نسکور غــــوارم
ورور دې ودراوه ورور ته ، خپل بچی دې په بلا رمړ کړ
ستا په کلي لوی شیطانه،تر دې بدلا څه نور غــــوارم
حضیره دی هره لویشت کړه ،هره تیږه دې شنا خـــتـــه
تاته هم په هر څپک کې ، ستا بچیو ته ګور غــــوارم
زما په پاکه خاوره راغلل ، ستا ناولی راکـــتــونـــه
ستا په خپل ناولي بن زه ، د محشر شر او شور غوارم
د فساد په نبلي سپوره ،د ګـناه د ملک بـــــاداره
ستا د کبر خونی غابن ته د افـــغان د مټ زور غوارم
چې آزار ئې چا اخیستی ، ورته اور په لمن پروت دی
ستا د خپل تر بور په شانی ، تاته هم دا پیغور غوارم
دافغان د پګړی ولونه ، هر غـــــلیم ته زولانې دی
انتقام کی ئې د وینو دغه دار درتـــه خــــپور غوارم

۱۹۹۸/۱۱/۲۶

(۱)دا ښیری بیل کلینتن ته زمونږ په وطن د هغه د راکټی حملی له درده لیکل شوی

د ګلو څیو حسرت

ســتا پــه تــورو زلفو کې سپین ولګید
یا په خړو وریــځــو کــې بریښنا شوله؟
دا د تور تمونو څادر څــیــری شـــو
یا خپره د لمر د څــرک رڼــا شــولــه ؟
دا خــپــلې ځــوانــۍ ته دې لوګی وکــړ
یــالــمــبــه زمــا دزړه دنــیا شــولــه؟
څښې دې قودۍ ،قودۍ کوڅۍ نه شوې
ماتــه مــې د ښــکلو هــیــلــوملا شــولــه
مــینــه مــې په خپل اور کې پخه شوله
پــریــږده چې رسوا شي چې رسوا شوله
ستا د ویــښــتوهــرتــار او هرخم او پیچ
ماتـــه د ژونـــدون ښــکلې دیــبا شوله
تــل دې پــســرلــی د تن تازه واوســـه
پــورتــه مــې لــه زړه دغــه دعــا شوله

۱۹۹۸/۱۱/۲۶

ګناه

څومره چې ده لویه د توبې ګناه
هومره ده خوږه د پیمانې ګناه
دغه پښتون سر د تیټیدو نه دی
نه مې ده پیرزو پرې د سجدې ګناه
هغه د منصور غوندی رسوا نښه ده
ورکه شه نا ولې د پردې ګناه
مینه کې دې دواړه جهانونه پټ
ځکه ده خوږه د یارانې ګناه
سوزی چې پتنګ ځان په لمبه د عشق
څه ده په دې منځ کې د ډیوې ګناه
وچ لغړ اغزی ته هرڅوک بد وائې
پټه ده د ګل او د غونچې ګناه
لمر ئې په ځینډی د مکر وواژه
نه ده د بخښلو د تیارې ګناه
ای چې په نامه کې دې انس موج وهي
چا کړه درکې ځای دا د کینې ګناه
هر یوه ته ئې توره د مذهب ورکړه
څومره ده درنه د زمانې ګناه

را چې نور د کفر ثواب وګټو
بس ده د ایمان او د کعبې ګناه
وزغمه زمریه ناکردې د دهر
وانه خلې په غاړه د ګیلې ګناه

۱۹۹۸/۱۲/۲۸

افغانۍ ښځې ته

د ګناه په وحشي غېږ کې
لکه شنه پاڼه رپېږې
د شهوت د زمرې مخ کې
د هوسۍ غوندې ترټېږې
د هوس په ظالم لاس کې
بازيچې په څېر لوبېږې
د قوت او زور پنجو کې
ګل غوټۍ غوندې رژېږې
خوشحالۍ ته د زړه دارو
ته چورلېږې او ګډېږې
د خپل لوټ عزت په مړي
زار ژړېږې او سو ځېږې
د دنيا په تور بازار کې
لکه وينځه ئې خرڅېږې
د رواج او رسم بند کې
پېغلتوب کې لا ورستېږې
د روزګار د سېلۍ مخ ته
لکه شنه نوده ماتېږې
د ژوندون د پېټۍ لاندې
د بسمل په څېر تپېږې

په دنیا ختلی لمر دی
ته تیارو شپو کې اوسیږې
لږ دې حال ته نظر وکړه
لا به کله راویښیږې
له دی ژونده مرګ بهتر دی
ته په دې هم ښه پوهیږې
د بدلون فکر پیدا کړه
پرې له دې حاله خلاصیږې
په تدبیر او په همت خپل
د آسمان بام ته رسیږې
پاڅه پاڅه وخت روان دی
ته لا- بیرته پاتی کیږې

۱۹۹۸/۷/۲۵

سره ، شنه ، سپین

کله چې هر څه سره وو
که هر څه سره ښکاریده ..
نو د پوښتنې ځای هیڅ پاتې نه وو

خو چې د شنو دوران شو
بیا هم شنیلی او پاڼې
چې له پسرلي تر مني
همیشه شنې بریښیدې
د شنو په نوي پسرلي کې
لا هم.......
هاغسې سري ښکاریږي
خو ولې ؟
اوس چې د سپینو وخت دی
نو د مالو چو او د واورو رنګ هم
د پخوانیو سرو د وخت په شانی
په وینو سره ښکاریږی ؟

۲۵/۱۹۹۸/۷

هیڅ نشته

د بخدي لوړو برجو کې
سره او شنه تو غونه نشته
ددې ښار ګنو کوڅو کې
د ژوندون شورونه نشته
دیما د لاس ګوربت ته
د پرواز وزرونه نشته
د آرین په نغري کې
دزردشت اورونه نشته
د تیارو خدای باچاهی کړی
میترائې فکرونه نشته
د ویدا افسانه ګونګه
د نیسانازونه نشته
د غاټولو بوټي سوي
د هوما ګلونه نشته
د مستۍ بزمونه غلي
د سوما جامونه نشته
په کردار، ګفتار، پندار کې
د نیکو خویونه نشته
د باګرام په معبده کې
د اوشاس رقصونه نشته

د کوشان لوی مدنیت هیر
د فرهنګ ویاړونه نشته
د ضحاک دښامار غاښ ته
د کاوه زواکونه نشته
ایمل خان ـ دریا خان لاړل
د خوشحال ننګونه نشته
په ایلبند او سردرو کې
د شپنو غږونه نشته
آمو ژاړي آباسین ته
چې اتل میړونه نشته
د پامیر په زړه کې اوردی
پکې سره لالونه نشته
هر څه مړه دی هرې خواته
د پاڅون سوچونه نشته
د کاغانو بازار تود دی
د بلبل غږونه نشته
د ګیدړو په دوران کې
د زمرو ختونه نشته

۱۹۹۹/۴/۹

شیخ ته

تــه د طــهــورو پــه خیالونو کې مست
ته د غلمانو په خــوبــونــو کې مست
ته د حورانو د نــازونــو نــیــشــئه
تــه د کــوثــرو پــه موجونو کې مست
تــه د جــنــت د بــاغ او گل لــیونی
تــه د عــقــبا پــه لذتونو کې مست
تــه پــه ثــواب پسی سرتوره ملنگ
تــه بــه تــوبو او تکبیرونو کې مست
تــه د ازل پــه لاس جــوړ شوی غلام
تــه د پــردیــو پــه دامونو کې مست
تــه د تــقــدیر ځنځیر په غاړه گرځې
تــه د قــسمت پــه تالابونو کې مست

ته د معروف او منکر چیغې وهې

ته په ګناه او عذابونو کې مست

ته دې وهه د عقل لا فې شیخه

د جهل پلارئې په وهمونو کې مست

ته به زمري ته سمه لار څه ښئې ؟

ئې په ګمراهو تدبیرونو کې مست

۱۹۹۸/۱۲/۲۸

د ژړا ملګري

زه خپلو يادونو سره ژاړمه

ځکه فريادونو سره ژاړمه

اوښکې مې شوکارې لګوي په مخ

خود به له سوزونو سره ژاړمه

خپلو ته مې هم چې ډېر پردي ښکاري

زه داسی غمونو سره ژاړمه

زړه ئې کړ سوری راته ،ځيګر ويلې

دغسی دردونو سره ژاړمه

کريکه مې د سوز ،د بريښنا منډه ده

مستو توفانونو سره ژاړمه

نخښه د کوم ټپ مې په صورت نشته

پټو پرهرونو سره ژاړمه

تښتي مې له روح نه ددوزخ لمبې

داســـــی عـــذابـــونـــو ســـــره ژاړمــــــه

وبـــه چـــوی کـــه تیـــرېږي تـــه ئې وو ایم

زه د زړه حـــالـــــونـــو ســــــره ژاړمـــــــه

هـــــر بـــــنـد کې ئې موج وهي دزړه وينې

تـــــــل چـــــې مـــــې شعرونـــــو سره ژاړمه

خـــــولــــه کې د غـربت ددیو پریوتی یم

ډیــــرو حســـرتـــــونـــــو ســــره ژاړمـــــــه

وای چــــې د وطـــن ددنــګو غرو زمری

ســــوو امیــــدونــــو ســــره ژاړمـــــــه

۱۹۹۹/۴/۱

کابل وسو

کابل وسو ،نازولی کابل وسو
د وطن د مور دا ښکلی کاکل وسو
چې اغزی وو د پردو د بدو سترګو
د افغان د پګړۍ سرکې ،سور ګل وسو
د عطرونو پرځای خیږې تري لو خړې
غاټول وسو ،ګلاب وسو ، سنبل وسو
د غرور تندی ئې مات شو سترګې تتې
د مکار خزان له لاسه بلبل وسو
چې له موټې ئې قوی سوک وو جوړ شوی
نامردیو ئې ټول توان تحمل وسو
چې راټول وو پری خواره و اره وګړي
د نااهلو اولاد و تغافل وسو
سر ببر ،ټټر شوکاري ،مخ شکیدلی
دې حالت ته ئې پردی وو که خپل وسو
بشري تاریخ پری سوی لوغړن شو
بې تاریخو چې لرغونی کابل وسو
چې لوګی ئې وای ښکلا ته ای زمریه
چا لمبه کړه پـه نظر ،پـه منګل وسو

۱۹۹/۴/۲

وران کابل

کابل وران شو، په لمبو کې جلبل وسو
د وطن د میړنیو اتل وسو
چې عشرت ته ئې حسرت کې سوځیدل ټول
ددې غرونو شنه لمن او ګوګل وسو
لودن ورک شوله هر چا نه، زمان ورک شو
نن لمبه شو په لمبو کې، ازل وسو
مرګ یاغی شو، خپل پردي ورځنې ورک دي
عزرائیل ئې کړ ستي او اجل وسو
چې وو تړی تل د سولې- پخلائینې
کړکې وران کړ په جنګونو، جدل وسو
هیڅ زړه سوی او صرفه چا ورته ونه کړه
په جامه د کاروانې کې، تورغل وسو
ټول بدن مې شو لمبه لمبه پری سوزي
د زړه تل کې مې بل اورد بدل وسو
د ګربت دا ځاله ورانه، بچي ئې وریت شول
د زمرو د استوګنې بورجل وسو

۱۹۹۹/۴/۲۰

بدله زمانه

ورکې د ژوندون خوږې نغمې شولې
جګې د سماع او وعظ نارې شولې
دروند ښادر د مرګ دی په دې مینه پروت
هر خواته قبرونه وحضیرې شولې
هر چرته ده ګرمه د لمبو قصه
هر څه پرې لوخړې او ایرې شولې
دلته اوس سودا د مرګ او ژوبلې ده
نوی ئې دلال او معاملې شولې
چیرته چې ښکالو باندې بندیز لګي
غلې پرې نغمې او ترانې شولې
غیږه کې زمري نه ګیدړ وګټه
ځکه، اوس بدلې زمانې شولې
چیرته خفاشان چې پاچاهي کوي
ورکې ترې رڼا او سپیدې شولې
هر چڼي ساقي شو د رضوان د جام
هیری ورنه سوال او وظیفې شولې
ټول وینی خواره کړل د طهور طمعې
سور پکې جهاد او سرې سجدې شولې
خوب او خیال د حورو او غلمانو دی
ګرمې د جنت.دوزخ قصې شولې
تور جلاد هم سپینې جامې واغوستې
حکم ئې قصاص او یا دورې شولې
بس مرداري ګیری، غوړې څڼې دي
ورکې د افغان جګې شملې شولې
سر نشته و سرور نشته، سالار نشته
سترګې د غیرت ټولې وړندې شولې

د غیرت ځریکې

«چې له ګرده د پښنو ئې، پس له مرګه هم آمـــان غــوښت»
د هغه خوشحال په قبر ، ښکاري اوس د پردو پلونه»
د «میر ویس» ټول ارمانونه،نن د شرم ډنډکې ډوب شــول
د وطن د مور په وِینو ،بیا ګرګین ښخ کړل غاښونه
د « احمد» غیرت او برم ، بی ننګیو کې ورک ښــــکـاري
د نا اهل اولاد له لاسه ، ورېږد سیالو پیغورونه
په هر ځای کې ښخې ښکاري ،د تورتم خوني منــګولــې
په تیارو کې دي لارورکی «روښاني» عالي فکرونه
د « ملالې » دروند پړونی ، بې ستریو ته پـــرده شـــوه
د «نازو » په نامه خاندي ، د بازار هر جائې نجونه
«مسجدي » دی که «ملا » دی، د مسجد له نـــامـه تښتي
په کلدار او ریال خرڅ شول ،هم مذهب ،هم ایمانونه
«اباسین»«آمو »ته ژاړي، د «هلمند » اوښکې شوې وچې
چې اوبو په ځای ئې زړو کې ، د سرو وینو دي موجونه
«هندو کش» په سپینه ږیره ،رنې اوښکې دی بهیــــږي
چې په تور بازار ئې خرڅ شول ، ټول د سرو زرو کانونه
د هغو د غیرت ځریکې ،نورې غـــــلــې او ویدې دي
چې په ټیټو سترګو ئې وځښل د پردو د جام بنګونه
د افغان ستره ټبره ، سترګې وغــوړوه پـــاڅـــه !
ستا وطن ته دي نیغ شوي د نیستۍ ترخه ګواښونه
ننګ دې څه شو نوم دې څه شو ؟عزت څه او پت دې څه شو ؟
د «اکبر» له ګوره خیږي ، د اسې چیغې فریادونه
د پلرو د تورې بریښ لاړ ،اسارت په زنګ کې ورک شو
د خپل ورور په زړه دې تش کړل ،د پردیو تو پکونه

د پردیو تر لاس لاندې ، نه عزت شته او نه پـــــت شته
دې دنیا کې تل سرلوړي ، ټول خپلواکه ملتونه
سر هغه دی چې شو پورته ، مټ هغه چې وښـــوریـــږي
تل ژوندي هغه ځلمي دي ، چې آزاد ئې کړل ځانونه

ځه زمریه تری لوګی شه ، چې نظر ئې نه شي توره
چا چې غوڅ کړل په میړانه ، د پردو سر او لاسونه

۱۹۹۹/۵/۲

بلنه

ځي چې له وطن نه رنګ په رنـــګ غمونـــه وکړو
څه چې مو کرلی دی هغه فصلونه وریبو

پاکې ارادې او نیکې هیلې که سر خـــوره شوې
ځې چې د ناولو سر خورو ، سرونه وریبو

کله د چا لاس، کله پښه او کـــله ســر غـــوڅ دی
دې د ژوند لو ګرو نه خوني لاسونه وریبو

هر یو د خپل پلار او د نیکونو دعـــا ګـــویه کړو
ځي د کفن کشو ددوران ، وختونه وریبو

هر څوک وائې څه په ما ئې څه؟ مـــا هر څه کړي دي
ځان نه را تاو کړي ، دا غلط خیالونه وریبو

څو پوری به خپلو کې د جنـــــګ شرم ته غاړه ږدو
ځي چې ټول وطن نه ،د نفاق تخمونه وریبو

څومره بې ننګي ده چـــې د بل دلاس آله واوســو
خپل لاسونه یو کړو ، دا پردي زواکونه وریبو

څو چې سوارې ئې شې نیزې تیري کوونــــکو ته
دوی چې دي کرلي ، دا اغزن ګلونه وریبو

دې و حشت ته غلی کښیناستل پخپـــله جرم دی
ځي چې د عمل د لا س او پښو بندونه وریبو

قبر د شهید به کړو سنګر او شناخته ئې سپر ځانته
تورو او نیزو ته به دا ټول توغونه وریبو

درس به د عبرت ورڅخه واخــلو مستقبل ژوند ته
ځمکې د ماضي نه به کره درسونه وریبو

دغه د تاریخ د آزمویني نوی دور دی
پا څیږئ زمرو چې د بري خوندونه وریبو

۱۹۹۹/۵/۳

زما د شعرونو یوه مجموعه چې نوم مې ورته« د لمبو کلی» ایښی وو ،د کابل له دولتي مطبعې او یو شمیر نورو کتابونو سره یو ځای د مجاهدینو په لاسو وسوځیده ،دا شعر په همدې مناسبت لیکل شوی دی.اوس چې د نومورې مجموعې شعرونه راسره نشته او له وطن نه هم «د لمبو کلی» جوړ دی نو دا مجموعه مې هم داسې وتومله.

د لمبو کلی

وسو په لمبو کې د لمبو کلی
دا د ښکلو هیلو او اسرو کلی
هره خښته ئې زما ټوټه دزړه
ختہ ئې په وینو وه لمده دزړه
وه هوائې مسته ولوله د زړه
دا مې وو د روح د اوسیدو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی
هلته اوسیدل مې امیدونه ټول
هلته غوړیدل مې ارمانونه ټول
هلته نڅیدل مې هوسونه ټول
دا زما د ټولو اندیښنو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی
هلته جذبې مې د ځوانۍ پټې
هلته انګازې مې دیارۍ پټې
هلته مې د زړه بې قرارۍ پټې
دا مې وو د مستو ولولو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هلته احساسات ټول خوټیدل زما
هلته ټول رازونه ښکاریدل زما
هلته ټول غمونه بلیدل زما
دا مې د ښادیو او غمو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی
هره پوله ئې حد وو د غمو زما
هر پټی ئې کښت د ترانو زما
هر بوټی ئې ځاله دآرزو زما
دا مې د شنیلیو او ورشو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی
هر انګړ کې جوش وو د ژوندون غلی
هر کور کې جنون وو د هامون غلی
هره خونه کې ئې نن،سبا ،پرون غلی
دا مې وو د غلو تو فانو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هر خوا ته ژوندی وې د پاڅون هڅې — هر خوا غرېدلې د لټون هـــڅې
هر شی کې تودې وی د بدلون هڅې — دا مې وو د ځوانو تلوسو کـــلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هلته کلمې لکه سکروټې وې — هلتـــه ارادې تر پولاد کلکې وې
هلته پيمانونه ټولې ګټې وې — داو و د زيـــارکښو پرګنو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

دا کلی وو جوړ مې له شعرونو نه — ښکلو څلوريـــځـــو غـــزلـــونو نه
جوړ وو له روانو سيلا وونو نه — دا مې د احساس د پـــلوشـــو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

بل پرې مجاهدو سره اورونه کړل — جګ ئې ورته زړه نه تور دودونه کړل
خاورې او ايرې ئې سره لالونه کړل — جوړ تری شو د ورانو کنډوالـــو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

سم اټکل

زه دې یم شاعر او ته غزل زما
ته مې تلوسه او ته تکل زما
بار د ژوند په ولو سرګردانه تل
زه یم مسافر، ته سر منزل زما
هر خوا دمې کوهې او ګړنګونه دي
ته د کږلیچنو لارو مل زما
زه بندي د غم د تورتمونو یم
ته دغو تیارو کې ئې مشعل زما
زه د ناهیلیو د کوهي یوسف
ته مې ئې نجات او ته اجل زما
دې ترخو یادونو کې چې پائمه
ته مې ئې خواږه او ته عسل زما
زړه خو دې به یو ځل رانه وړی دی
راشه یو ځل بیا ،ډک کړه ګوګل زما
ته به مې د ژوند د پائښت ستوری شې
سم مې وو بس دغه یو اټکل زما

۱۹۹۹/۵/۱۳

د مینې زمرۍ

هغه د حسن ښاپیرۍ ده ، د ښکـــلا فرښته
له حیـــا ډکه شنه غوټۍ ده ، د وفا فرشته

هره اداء ئې د نظر ، په زړه خوښې راولـــي
د شنـــــه چمن مسته هوسۍ ده د حیا فرشته

په ترنم کې د غږ،روح ته ،زندګي ورکـــوي
د مـــو سیقي د ملک شهۍ ده ، د رڼا فرشته

د تن له عطرو ئې وږمه د پسرلي اخـــلي ساه
تـــړلی کان د خوشبوئۍ ده ، د بقا فرشته

هره غمزه ئې د دو سترګو ،یو زر غشـــي ولي
د شنه اسمان سخته ړلۍ ده د بریښنا فرشته

ځمکه اسمان ئې د ښکلا د جلوو لـــمر نیولی
د ټـــولو حورو شهزادګۍ ده، د دنیا فرشته

زمریه پام چې د هوس په دام ئــــې کینوځې
د پښتـــــنې مینی زمرۍ ده،او زما فرشته

۱۹۹۹/۵/۲۴

اسدالله زمری

عرش

مینه ژوند کې د انسان ، یـــو خزانه ده
دا د تهولو زیـ+ورونو دُردانـــه ده
د احساس او عاطفې د اسمان عرش دی
د خوبنـــیو او غـــمـــونو تازیانه ده

۱۹۹۹/۶/۲۰

د کاله اور

مینه څه ده ؟د ژوندون د کـــاله اور ده
بې له مینې د انسان زړه سوی سکور ده

یا د اور او د کـــنګل یوه ټوټـه ده
یا د تورو تیارو تل کې یو زوړ ګور ده

۱۹۹۹/۶/۲۰

مینه څه ده

مینه حسن ده ، وفا ده او ښکلا ده
مینه شور د زندګي ده او رڼا ده
د غرور او د غیرت د تاج الماس دی
مینه نن، مینه پرون، مینه سبا ده

۱۹۹۹/۶/۲۰

مینه

مینه گل ده ، په گــلــزار د سړیتوب
مینه لــمر ده په سهــار د سړیتوب
مېنه گنج ده چې بها ئې مونده نه شي
نه خر ځیږي په بــازار د ســـړیتوب

۱۹۹۹/۶/۲۰

د اوبو تصویر

ته لکه غوټۍ د حیا شنو پاڼو کې پټه ښه

ته زما دزړه صدف کې، ښکلې مرغلره ئې

ته بله ډیوه ، د شیشې منځ کې تل رڼه واوسې

ته پښتنه ناوې ، د عفت شالوکې پټه ئې

ته د اسمان ستوری، رسیدل درته مهال بریښي

ته لکه ایمان مې ، د وجود په ذ روبره ئې

ته ئې داوبو تصویر ، چې لاس دروړلی نه شمه

ته لکه هوسۍ د ترئیدلو او ښکلا مثال

زه د تا په عشق کې لکه ګل غوندې رسوا خوشحال

زه دې په بازار د محبت کې په سودا خوشحال

زه لکه پتنګ دې په طواف او په رڼا خوشحال

زه لکه ماشوم دې ددیدار په تمنا خوشحال

زه ورک مسافر ،دې په جلوواو په ځلا خوشحال

زه د عشق عاصي دې په وعده دنن سبا خوشحال

زه دوصال تږی ،په سراب یم د سارا خوشحال

زه لکه زمری دې د خرام په تماشا خوشحال

۱۹۹۹/۶/۲۰

لټون

زه به وای مجنون که می لیلا چیرته مونـــدلې وای
یا می د جنون سیاله سارا چیرته موندلې وای
زه به د یـــما په خیر پـــاچـــا د آریـــانـــا ومه
جام ته مې د مینې که سوما چیرته موندلې وای
وخته چې په غاړه تا کچکول د ګـــدایۍ راکـــړ
کاش ! دې کوږ قامت ته مې امسا چیرته موندلې وای
ژونده ! ته به وریت وې د حسرت په تناره کې اوس
سوز ته د ارمان مې که ژړا چیرته موندلې وای
زه به د رسره ومه تـــر مـــرګـــه د زمري بخته
تا کې مې که څه لویه خطا چیرته موندلې وای

۱۹۹۸/۳/۲۱

اسدالله زمری

د اندیښنو لړۍ

شپه دې د زلفو سلسلو اوږده کړه
که ما په دې ښکلو قصو اوږده کړه
شم له دې نیم نفس ژوندون نه لوګی
چې ستا ارزو ئې په کلو اوږده کړه
یو وه غمزه وه ،د بڼو له شانه
چې ئې لړۍ د اندیښنو اوږده کړه
کومې اداء ته دې قیامت وو ایم؟
ورځ خو د مخ ، په پلوشو اوږده کړه
نه مړېدم دې ،په دیدن باندې زه
چې مې خبره په ورو ورو اوږده کړه
زمریه !سترګې له دنیا نه پورکړه
لحظه د وصل په کتو اوږده کړه !

۱۹۹۹/۶/۲۱

د مراد څرک

له حسده لیونی شم ائینې ته
چې نیولې ئې په غیږکې ستا تصویر دی
حسن ته دا شورماشور په دنیا جوړکړ؟
که شکولی مې مجنون عشق ځنځیر دی
نظر څنګه لار پیدا کړي ستا لیمو ته؟
چې مدهوشه دې د مح رڼا ته ځیر دی
دا د مشکو قافله په دې لار راغله؟
که خرام کې چیرته بیا زما نخچیر دی؟!
چې په هر قدم کې، سل ځایه لګیږي
دا زما په تندي لیک، څنګه تقدیر دی؟
د مرام په غره به، څرک د مراد وشي
هسې نه چې بې پایانه دا شوګیر دی

۱۹۹۹/۶/۲۵